

ПРОЩАЛЬНЕ СЛОВО
про Олександра Георгійовича Мітюкова

Олександр Георгійович
Мітюков

22 липня 2011 р. відійшов у вічність Олександр Георгійович Мітюков – начальник Головного архівного управління при Раді Міністрів УРСР у 1969–1988 рр.

О. Г. Мітюков народився 20 квітня 1923 р. у селянській родині в селі Подболотье Леденського району Північного краю (нині це Бабушкінський район Вологодської області Російської Федерації). Після закінчення сільської школи семірічки навчався в Архангельському педагогічному училищі, яке закінчив у 1941 р. Цього ж року поступив в Ленінградське артилерійське училище, де пройшов короткостроковий курс офіцерської підготовки, а з жовтня 1941 р. командував взводом артдивізіону Західного фронту, що брав участь у боях із німецько-фашистськими загарбниками при обороні м. Москви. 20 грудня 1941 р. в боях під м. Можайськом його було поранено; лікувався в госпіталях Москви та Казані. У 1942 р. у боях при обороні м. Сталінграда був ще раз поранений. У 1943–1944 рр., будучи командиром батареї і начальником штабу дивізіону 2, 3, 4-го українських фронтів, брав участь у визволенні України від фашистів. У 1944 р. визволяв від німецьких окупантів Румунію, Болгарію, Югославію, Угорщину. Після третього поранення в липні 1945 р. демобілізований як інвалід Великої Вітчизняної війни III групи. Його нагороджено орденами Великої Вітчизняної війни, Червоної Зірки, медалями «За оборону Москви», «За оборону Сталінграда», «За взяття Будапешта», «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.».

З жовтня 1945 р. О. Г. Мітюков проживав у Києві. Він працював викладачем індустріального технікуму трудових резервів, завідувачем парткабінету Жовтневого району Компартії України (м. Київ), інструктором відділу пропаганди та агітації Київського міського Компартії України, інструктором, консультантом відділу науки і культури ЦК Компартії України. З 1949 р. по 1952 р. – студент історичного факультету Київського педагогічного інституту імені М. Горького. З 1961 р. по 1964 рік навчався в аспірантурі Академії суспільних наук при ЦК КПРС. Тут захистив кандидатську дисертацію на історичну тему. З червня 1964 р. по жовтень 1969 р. – завідувач сектора суспільних наук відділу науки й навчальних закладів ЦК Компартії України.

З жовтня 1969 р. його призначено на посаду начальника Архівного управління (з квітня 1974 р. – Головне архівне управління) при Раді Міністрів УРСР. Архівну галузь України очолював до листопада 1988 р. Майже двадцятирічне його керівництво нею відзначилося суттєвими зрушеннями у сфері архівної справи та діловодства в республіці. Це – залучення до керування окремими ланками в галузі молодих фахівців, здебільшого випускників Московського державного історико-архівного інституту, певні зміни в структурі архівних установ України, значне покращання умов діяльності державних архівів, створення Центрального державного архіву науково-технічної документації України, Наукового центру збереження документів НАФ, Республіканського організаційно-методичного кабінету з діловодства,

підвищення ролі часопису «Архіви України» як провідника передового досвіду роботи архівних установ, впровадження новітніх методів роботи в архівній справі та діловодстві.

Керуючи галуззю, Олександр Георгійович не полишав наукової роботи. Він – автор 220 наукових та методичних праць. Розуміючи потребу в організації науково-дослідної роботи в галузі, у 1980-х рр. порушував питання перед вищим керівництвом у Москві щодо відкриття у Києві республіканського філіалу Всесоюзного науково-дослідного інституту документознавства та архівної справи. Однак цю ініціативу було відхилено.

З 1989 р. працював у відділі документознавства Інституту архівознавства Національної бібліотеки України ім. В. І. Вернадського, а з 1992 р. по 2001 р. керував цим відділом. Під його безпо-

среднім керівництвом було підготовлено низку нормативних і методичних документів, спрямованих на поліпшення організації діловодства в наукових установах НАН України.

Трудову діяльність О. Г. Мітюкова відзначено багатьма державними нагородами: двома орденами Трудового Червоного Прапора, орденом «Знак Пошани», орденом Богдана Хмельницького III ступеня, галузевим знаком «Відмінник архівної справи СРСР» та ін.

Світла пам'ять про Олександра Георгійовича Мітюкова залишиться в серцях тих, хто мав честь працювати і спілкуватися з цією заслуженою людиною.

Колектив Українського науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства

ПАМ'ЯТІ Ніни Миколаївни Слончак

Ніна Миколаївна Слончак

5 червня 2011 року вітчизняна архівна спільнота зазнала непоправної втрати: на 73-му році життя відійшла у вічність знаний український історик-архівіст, заслужений працівник культури України Ніна Миколаївна Слончак.

Народилася Н. М. Слончак 20 лютого 1939 р. у м. Василькові Київської області. Після закінчення в 1956 р. середньої школи працювала на Васильківському заводі холодильників, Київській меблевій фабриці ім. В. Боженка та одночасно навчалася на вечірньому відділенні історико-філософського факультету Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (1959–1965).

Закінчивши у 1965 р. з відзнакою університет, Ніна Миколаївна продовжила трудову біографію в Центральному державному архіві кінофотофонодокументів УРСР, розпочавши з посади

молодшого наукового співробітника фотосектора. У 1966 р. вона очолила цей структурний підрозділ. Із 1975 р. Н. М. Слончак зосередилася на питаннях використання інформації архівних документів, ставши на чолі відділу інформації, публікації і наукового використання документів (1975–1982). Високі професійні якості, які проявила Ніна Миколаївна на посаді заступника директора з наукової частини (1982–1990) та директора архіву, дозволили їй дванадцять років гідно очолювати ЦДКФФА України (1990–2002).

Понад сорок років свого життя Ніна Миколаївна присвятила архівній справі. Вона по праву вважається одним із провідних дослідників у галузі аудіовізуальної архівістики, незаперечним авторитетом у сферах архівознавства, документознавства та джерелознавства.